

да го принудимъ да царува тука. Наподирь, азъ поехъ пакъ думата, и сѣкый побѣра да млѣкне съ надѣжда че ще приемнѣ туй което отъ начало отхвърляхъ. Ето думитѣ които имъ рекохъ:

„Потрайте, о Критяны да ви искажж мнѣнието си. Вый сте найумныйтъ отъ сичкитѣ народы; но мѣдростъта изнеква, струва ми са, една предумотрительность която ви е избѣгнѣла. Вый трѣба да изберете не тогози който найкраснорѣчиво разсѣжда връху законитѣ, но тогози който ги прилага въ дѣло съ найтвърда добродѣтель. Колкото за мене, азъ съмъ младъ, слѣдователно неопытенъ, изложенъ на бурны страсти и повече въ състояніе да са поучж чрезъ послушаніето за да управлямъ единъ день нежели днесъ да управлямъ. Не търсете слѣдователно тогози който е побѣдилъ другитѣ въ подвигитѣ на духа и на тѣлото, но тогози който е навилъ самага себеси: търсете чловѣкъ който да има законитѣ ви написаны на сърцето си, на когото сичкыйтъ животъ да е постоянно приспособяванъ на тѣзи закони; нека дѣлата му найвече, а не думитѣ му, ви направятъ да го изберете.

„Сичкитѣ старцы, въсхитены отъ тѣзи рѣчь и като гледахъ растящето рѣкоплексканіе на събраніето, рекохъ ми: Понеже боговетѣ ни отнематъ надѣждата да ви видимъ да царувате посрѣдъ насъ, помогнете ны поне да намѣримъ единъ царь, който да бы направилъ да царуватъ нашитѣ закони. Познавате ли нѣкого който бы могълъ да управля съ таквози смиреномѣдріе? Познавамъ, рекохъ имъ азъ найнапредъ, одного чловѣка, отъ когото съмъ добылъ сичко което вый оцѣнявате въ мене; неговата, а не моята мѣдростъ, ви е говорила до сега; той ми е вдѣхнѣлъ сичкитѣ тѣзи отговори, които вый чухте отъ мене.

„Въ сѣщото време сичкото събраніе хвърли очи на Ментора, на когото азъ посочихъ като го държахъ за рѣка. Азъ разказахъ попеченіята които е той ималъ за моето дѣтство, опасноститѣ отъ които ма бѣ отървалъ, бѣдствіята които са натрупвахъ на мене щомъ престаняхъ да слѣдувамъ съвѣтитѣ му.

„Отъ найнапредъ тѣ не бѣхъ го никакъ съгледали, поради простото му и небрежно облекло, неговата